

Parti; men Magt bruger de næppe mere. — Pebersvende og Pebermøer findes der ikke mange af hos Nomaderne; selv om en Pige hverken er særlig køn eller rig, finder hun Bejlere nok — og den ugifte fører en ret ubehagelig Tilværelse. Pebersvenden maa døje mange Skoser, ham »bider Lusene«, og han er saa fælt et Syn, at Hestene bliver sky o. s. v. Naar en Pige forbliver ugift, beror det altid paa noget særligt; som oftest er hun da paa samme Tid baade fattig og arrig eller vanfør, saa ingen kan være tjent med hende. — Enker og Enkemænd gifter sig næsten altid igen (Höyström: »... finnande man sällan någon Änkling eller man utan hustru, ehuru gammel han må vara. Och om en Änka wore öfver hundra år, samt både döf och blind, så får hun friare nog, om hon allenast är bemedlad«.) — Mand og Hustru lever gerne godt sammen; men Eks-empler paa det modsatte findes der som her; dog er Skilsmisse saa godt som aldeles ukendt. Indbyrdes viser Mænd og Kvinder hinanden Hensynsfuldhed. Den gamle Lap Johan Turi har fortalt mig, at det f. Eks. ikke kunde falde Mænd ind at slaas i en Kvindes Nærværelse.

Hos Lapperne har Kvinderne altid haft en værdig Stilling, selv om de — ligesom hos de nordasiatiske Folk — til visse Tider blev betragtede som urene; som en Følge deraf maatte Madlavningen overlades til Manden (endnu er det hans Bestilling at slagte og partere Renerne og komme Kødet i Gryden), og en Del besværlige Skikke maatte Kvinden overholde. Der var ogsaa visse Dele af Renen, hun ikke maatte faa, og det var hende forbudt at spise Hjertet af noget Slags Dyr.

Den gammeldags Kvindelighed findes endnu hos Nomaderne; Kvinderne tier, naar Mændene taler, og holder sig ved alle Lejligheder blufærdig tilbage. De unge Piger har en egen Ynde; deres Bevægelser er smidige og lette — Friluftslivet og den praktiske Klædedragt giver dem Herredømme over deres Lemmer. Hænder og Fødder er smaa og særdeles velformede. De er i Al-

mindelighed livlige og intelligente — og da Lapperne i det hele taget ingen Valgret har, savnes ethvert Grundlag for vor »Kvindesag«.

Emilie Demant Hatt.

Brev fra vor internationale Præsident, Carrie Chapman Catt*).

Syd-Afrika.

For 4 Maaneder siden forlod vor lille Kvindevalgrets-Trup Southampton for at rejse til Syd-Afrika. Ifølge Grundloven for »Det forenede Syd-Afrika«, vedtaget 1909, er der 2 officielle Sprog; derfor mødte vi vel forberedte til at fremsætte vort Forsvar for Kvindens Sag paa dem begge, idet Dr. Aletta Jacobs talte Hollandsk og jeg Engelsk. Med os var Miss Cameron, en af mine amerikanske Venner, og Mrs. Boersma, en hollandsk Ven af Dr. Jacobs. Vi gjorde en lille Afstikker fra den almindelige »Verden-rundt-Rute« paa 11,000 Mil pr. Damper og kørte 4,000 Mil med Tog i Syd-Afrika.

Vi var der 76 Dage, altsaa omtrent 3 Maaneder, og 3 velbenyttede og dejlige Maaneder var det. Menneskene der er varm-hjertede, ædle og gæstfri, og overalt blev vi kongeligt modtagne og indbudt til mange flere Fester, end vi kunde overkomme.

For at vore Valgretsvenner kan vide, at vi ikke var ledige i denne Tid, hidsætter jeg følgende Liste. Af de 76 Dage gik 12 hele Dage og 11 Nætter til Rejser, og 14 Dage brugte vi til at bese Landets og Byernes Mærkværdigheder. Resten af Tiden anvendtes til Ordningen af Kvindevalgrets-Komitéer i de 11 Byer, vi besøgte, idet vi samtidig undersøgte det sociale Arbejde. Blandt disse Byer var Hovedstæderne i de 4 Unionsstater: Kapkolonien, Transwaal, Orange Fristaten og Natal.

*) C. C. C. er, som bekendt, paa en Agitationsrejse Jorden rundt. Brevet er oversat efter vort intern. Blad »Jus Suffragii«.